

9 OKT. 1966

Folketingets forhandlinger. (353)

5629 25/5 66: 2. beh. af f. t. l. om uddannelse af lærere til folkeskolen m. m.

5630

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om højere forberedelseseksamen.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 41) findes i tidenden sp. 987, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1041).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Dupont: De to lovforslag har været genstand for en grundig udvalgsbehandling. Det må understreges, at der i udvalget og hos ministeren har været en god vilje til at nå frem til enighed om et resultat, der kunne betegne et fremskridt i forhold til loven af 1954.

Selv om lovforslaget om læreruddannelsen med de af undervisningsministeren foreslåede ændringer fremtræder på en noget anden måde end ved fremsættelsen, og selv om udvalget har bestræbt sig for at få mere progressive arbejdsformer gennemført, hersker der ikke tvivl om, at vi i løbet af forholdsvis kort tid efter 1973-74, hvor virkningen begynder at sætte sig spor, bliver nødt til at foretage nye ændringer.

Pædagogik og al undervisning er som hele samfundet underkastet udviklingens lov, en hastig og til tider eksplosiv udvikling. Det blev udvalgets opgave på én gang at tilgodese denne udvikling og at tage hensyn til såvel nuværende bygninger som apparatur og lærerkræfter, idet det såkaldte klasselærerprincip ikke endnu skønnes at kunne undværes.

Udvalget modtog for et par måneder

siden en henvendelse fra Dansk Seminarieforening, der foreslog dybtgående ændringer i § 6, der omfatter selve strukturen, og det skal ikke skjules, at denne organisations henvendelse gav udvalgets medlemmer øget mulighed for med undervisningsministeren at nå frem til et forslag, der i nogen grad imødekommer de tanker, som store dele af udvalget fandt måtte gennemføres for at opnå en effektiv læreruddannelse.

At vi endnu ikke er nået til vejs ende med reformerne skyldes tre ting, der direkte virker hæmmende og bremsende på fremskridtet.

For det første: vi har 29 seminarier spredt over det meste af landet, hvilket hæmmer en mere koncentreret udvikling; på den anden side er afstandene ikke større, end at et samarbejde må kunne etableres, også når det drejer sig om et samarbejde med universiteterne.

For det andet er apparatur og bygningskapacitet på disse seminarier højst uensartet. Både mellem de privatdrevne og de statsligt drevne indbyrdes og ikke mindst mellem de to grupper tiltrænges en ajourføring, idet de statsligt drevne seminarier på grund af hensynet til de økonomiske konjunkturer er undergivet stærkere nedskæringskrav end de private. Her melder spørgsmålet sig, om ikke det vil være rimeligt ved de statslige seminarier at ansætte tilsynsråd, der kunne være rådgivende for staten, hvad angår udbygning og specielt med hensyn til undervisningsmidlers og materialers anskaffelse.

For det tredje virker det hæmmende, at den mere avancerede undervisningsform endnu ikke er trængt igennem med sin fulde kraft. Ganske vist er den udelte skoles princip ved at trænge igennem til og med 7. klasse. Der til er vi nået i kraft af fremsynede lærere, der har ofret betydelige kræfter på videreuddannelse; her har også seminarierne øvet deres indsats ved gennemførelse af gruppeundervisning og den mere individualiserede skoleform. Men tilvalgsskolen, hvor der bliver tale om at sammenstykke og tilbyde